

Forslag til lov om ophævelse af lov om rigshospitalets styrelse.

(Lovforslag nr. L 89).

I skrivelse af g.d. meddeler arbejdsministeren, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om ferie. (Ændrede regler for udbetaling af feriegodtgørelse i særlige tilfælde m.v.).

(Lovforslag nr. L 85).

Forslag til lov om ændring af lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse m.v.

(Lovforslag nr. L 86).

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljø. (Hviletid og fridøgn).

(Lovforslag nr. L 90).

I skrivelse af 22. november 1983 meddeler finansministeren, at han ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give folketinget en skriftlig

Redegørelse om regeringens program for modernisering af den offentlige sektor.

(Redegørelse nr. R 4).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Redegørelsen vil komme til forhandling onsdag den 7. december 1983.

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Industriministeren (Stetter):

Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om betalingskort m.v.

(Lovforslag nr. L 81).

Formålet med dette lovforslag er at underkaste den del af betalingsformidlingen, der foregår ved betalingskort, særlig regulering.

Betalingskort har været kendt og anvendt i mange år i form af kredit- og kontokort. Planerne om indførelse af Dankortet og den teknologiske udvikling, der medfører en stadig stigende anvendelse af elektronisk databehandling, har bevirket, at folketinget ved sin dagsordensvedtagelse den 15. marts 1983 har pålagt regeringen at fremsætte forslag til lovregulering på dette område. Lovforslaget omfatter i overensstemmelse med tingets øn-

ske samtlige betalingsystemer med betalingskort.

En del af disse er der i forvejen i et vist omfang lovgivet om i kreditkøbslovens kapitel 4. Kreditkøbsloven er afløseren af afbetalingsloven og er resultatet af et langvarigt, grundigt udvalgsarbejde og en tilsvarende behandling i folketinget.

Lovforslaget bygger derfor i det omfang, det er muligt, på disse regler, hvilket udelukker konflikt mellem disse love.

Betænkning nr. 965, Rapport om betalingskort, er blevet til på foranledning af folketingets dagsordensvedtagelse den 11. marts 1982 og indeholder en vurdering af de økonomiske, juridiske, sociale, forbrugerpolitiske og arbejdsmarkedsmæssige aspekter forbundet med benyttelsen af elektronisk betalingsformidling baseret på anvendelsen af kort. Rapporten giver forskellige anvisninger på, hvilke forhold der eventuelt burde lovgives for, men har ikke medtaget et samlet gennemarbejdet lovudkast, som kunne danne grundlag for et lovforslag.

Hovedsigtet med lovforslaget er i overensstemmelse med dagsordenen af 15. marts 1983 at tilgodese forbrugernes beskyttelsesbehov.

Ud over at inddrage kreditkøbslovens kapitel 4 er det derfor fundet rigtigst at bygge videre på andre elementer i forbrugerlovgivningen, især markedsføringsloven, således at virkningerne af lovforslaget i så vidt omfang som muligt kan overskues på forhånd.

Den helt centrale bestemmelse i lovforslaget angiver rammerne for forbrugerombudsmandens tilsyn med kortbaserede betalingsystemer og pålægger ham i overensstemmelse med dagsordenens ordlyd at sikre forbrugerne overskuelighed, frivillighed og beskyttelse mod misbrug. Fordelen ved en sådan generalklausul er, at man undgår en detaljeret lovgivning, som alligevel næppe vil kunne opfange alt det, man er interesseret i, bl.a. fordi den tekniske udvikling foregår så hastigt. På den anden side er bestemmelsen ikke så vidt, at den bliver indholdsløs.

Kortudstederne pålægges en meget vidtgående oplysningspligt over for forbrugerne. Jeg tror ikke, man på andre områder finder så detaljerede krav til, hvad forretningsdrevende er forpligtet til at oplyse om. Men forbrugerne får på denne måde den bedst tæn-

[Industriministeren]

kelige vejledning i, hvad det indebærer at erhverve et betalingskort.

Der er medtaget to erstatningsregler, som også må karakteriseres som væsentlige nykabelser, men som skønnes nødvendige for at sikre, at især forbrugernes risiko for tab gøres så lille som muligt. Reglerne vil i øvrigt tilskynde kortudstederne til kun at udbyde betalingskortsystemer, som opfylder strenge krav til sikkerheden.

Ikke mindst af hensyn til arbejdet her i tinget har det ved udarbejdelsen af lovforslaget været magtpåliggende at tilvejebringe en ordning, der kan fungere sideløbende med allerede etablerede generelle ordninger. Der er derfor ikke medtaget særlige registerbeskyttelsesregler, idet disse spørgsmål må antages at kunne reguleres på betryggende måde i registerlovgivningen, der netop er indrettet på at beskytte borgerne mod misbrug af især elektronisk registrerede data.

Forhold omfattet af monopollovgivningen behandles heller ikke i lovforslaget, da den eksisterende lovgivning med et uafhængigt monopolråd og ankenævn jo i forvejen på den mest hensigtsmæssige måde kan anvendes også på betalingskortområdet. De særlige penge- og kreditpolitiske hensyn, der knytter sig til et pengeinstitutejet betalingsformidlingssystem, varetages bedst af banktilsynet, som arbejder snævert sammen med Nationalbanken.

Med dette forslag får vi en tilsynslovgivning på betalingskortområdet, som må betegnes som enestående i forhold til de lande, vi sædvanligt sammenligner os med.

Jeg tillader mig herved at anbefale lovforslaget til folketingets velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af kildeskatteloven. (Tillæg til forskelsbeløb af indkomstskat og kirkelige afgifter, som kommuner og amtskommuner afregner med statskassen).

(Lovforslag nr. L 82).

Da lovforslaget i hovedsagen er af kommunaløkonomisk indhold, fremsættes det efter aftale med ministeren for skatter og afgifter af mig, selv om der er tale om en ændring af kildeskatteloven, som hører under skatteministerens område.

Formålet med lovforslaget er at foretage visse begrænsninger i rentefriheden for den likviditetsforskydning, der opstår, når en kommune eller amtskommune vurderer borgernes indkomster i forbindelse med budgetlægningen til et beløb, som viser sig at ligge over det faktiske.

I de senere år er et voksende antal kommuner kommet ud for, at der ikke har været en så stor stigning i de faktiske indkomster, som kommunerne har forventet ved budgetlægningen.

Efter de gældende afregningsregler for kommunal indkomstskat m.v. vil en kommune, hvis indkomstudvikling ikke svarer til den forventede, kunne finansiere en større kommunal aktivitet i et givet år, end der er basis for i de samtidigt opkrævede kommunale skatter. Den nuværende ordning betyder endvidere i realiteten, at disse kommuner stilles, som om de havde opnået et »rentefrit«
lån over gennemsnitligt ca. 16 måneder frem til slutafregningen i november i året efter indkomståret set i forhold til de kommuner, der har budgetteret indkomstskattegrundlaget korrekt.

Regeringen er derfor af den opfattelse, at der bør etableres en ordning, som kan medvirke til at ligestille de kommuner, hvis budgettering viser sig at være for høj, med de kommuner, hvis budgettering rammer rigtigt. Dette er baggrunden for forslaget om at indføre en ordning i forbindelse med kommunernes overvurdering af indkomsterne, hvorefter den del af forskelsbeløbet, der måtte vise sig at udgøre mere end 3 pct. af summen af de udbetalte månedlige beløb, forhøjes med et procenttillæg ved afregningen med staten i november i året efter indkomståret. Det er foreslået at lade ordningen få virkning for forskelsbeløb, der vedrører indkomståret 1984 og efterfølgende år, dvs. at der først vil blive beregnet procenttillæg i forbindelse med slutafregningen den 1. november 1985. Procenttillægget foreslås fastsat til 2 gange Nationalbankens diskonto pr. 1. juli året forud for det indkomstår, for hvilket indkomsterne er overvurderet. Herved vil procenttillægget til stadighed holde et vist rimeligt forhold til udlånsrenten og vil blive fastlagt på et niveau, der vil være kendt på det tidspunkt, hvor kommunerne budgetterer provenuet af indkomstskatten.